

Mohamed Al Fejturi

Izjave neke priče

Skozi dolge rove,
 kjer se po njihovih temnih, ozkih sobanah
 v vrstah naduto sprehajajo bogovi smrti,
 ti, ki ugašajo življenja in zapuščajo tišino za seboj,
 sem hodil kot obsojen
 in se otepal spomina ...
 zaplesal sem svoj kruti, žalostni ples
 Moja kri je bila minaret in moje telo mesto.
 Zapel sem blaznosti, kakor se mi je zahotelo,
 prisluhnil sem ji, kakor me je bila volja,
 in ničesar mi ni bilo mar.
 Jaz in zgodovina ...
 in ogenj, ki bruha iz moje lobanje,
 kipi v nebo

Še nekaj,
 zdaj priznam ...
 Videl sem jih,
 videl sem morilce,
 šli so mimo mojih oči,
 vreščali so kot ptice ujede,
 videti so bili kot oboroženi sodniki
 in žvečili so svete knjige.
 Skorajda nisem razumel, kaj se dogaja
 in kako hudo je, če ne razumeš, kaj se godi.
 — Kaj delate?
 Pridite bliže ...
 pa so se mi približali ...
 Siva zora je dežela svinčenk in krvi
 in drevesa so se pozibavala v božjem vrtu
 in nebo si je zakrilo obraz
 — Zakaj ubijate semena,
 zakaj rujete skale?

Rekel sem, pridite bliže,
 pa so prišli
 in poraz si je odstrl obraz
 in prišli so bliže
 in mi obesili svoje križe za vrat kot talisman
 V glavi se mi je prelivala revolucija z zločinom
 Skorajda nisem razumel, kaj se dogaja
 in kako hudo je, če veš, kaj se godi.
 ... Zatem so zažgali mojo krsto
 in se začeli s pepelom obsipavati eden za drugim,
 mahali so pred Bogom
 s čevlji in noži
 — Drugi zločin...
 Zaman si že umivate roke,
 ko pa še niste opravili s prvim zločinom
 Povem vam,
 jutri ne boste ušli
 pred usojenimi bolečinami poroda
 pred rojstvom velikega naroda
 Krik se je zalepil v ustih,
 zločinci... barbari... žrtve...
 orožje...
 zastave revolucije v blatu...
 pankrti so nasilno zavzeli oblast,
 celo grobovom ni prizaneslo prekletstvo
 Priznam vam,
 ki pridete jutri,
 da nisem premaknil niti ustnic niti rok,
 da sem bil sredi dneva priča temu pokolu

Stari dialog o Tisoč in eni noči

Kmalu...
 bo na žalostne ceste pristal bajeslovni Ruh
 in neplodne bo naredil može pod mestnimi oboki,
 vsak mož bo vstopil v svoj stari čevelj
 ali v prazno skrinjo
 ali v zakrpan plašč
 ali pa se bo spremenil v žabo,
 ki začudeno obrača svoje oči
 v praznino dneva in noči

Kmalu...
 ljubljena, ki živiš v meni,
 ki bivam v mestih potovanj,
 v potujočih karavanah,
 na obalah odsotnosti
 in brcam v vrata svojega šotora...
 in jezdim svojega konja
 z dvignjeno zastavo žalosti in samote,
 prodiram skozi stare mestne ulice
 Nenadoma se pred menoj pojavi smrt
 — Ne vrnem se brez ljubljene
 Nenadoma stopi predme poraz
 in svetloba pade in prikaže se stražarjeva čelada
 — Ne greš naprej... Ti tujec, ne greš tod mimo
 — Ne vrnem se brez ljubljene
 Medtem ko stražar zapira vrata, prodiram
 v tvojem imenu, mimo stražarjev, zidov
 in okrašenih zastav
 In kot Bog zanetim življenje v stvari,
 v zelene grobove,
 v grozljive kletne grobnice
 in posadim zvezde v vrtu opoldneva,
 da vidim
 reko Nil v tvojih očeh, ljubljena,
 da vonjam vonj tvojih prsi in kit

Kmalu se tatovi prikradejo
 — Glej jih, prihajajo
 — Prepoznal sem jih po podrhtevajoči blaznosti in po trušču
 — Želite mojo glavo?
 Vzemite jo...
 saj me utruja...
 Prisežem pri njenem imenu, ki blešči
 zdaj v moji samoti...
 Ta glava me utruja,
 vselej jo nosim med rameni,
 kot bi jo nosil brez vzroka,
 utruja me,
 utruja me do izčrpanosti!

Vzemite jo, če hočete,
 in jo vrzite na kalifovo preprogo
 ali jo obesite kot zastavo nad njegov baldahin
 ali kot redek eksponat
 v njegov muzej
 ali kot luno v njegovo spalnico
 in pojdite, že zamujate,
 zamujate sestanek z njim.

Ko so odšli...
sem te poiskal v svojem srcu
in videl, da se kot jaz smejiš
kalifovi nevednosti

Kmalu...
se bo sončna vrtnica spustila
na zidove dneva
in padel bo blazni Šahrijar
kot truplo na Šeherezadino posteljo
in konča se stari dialog

Dolgo bom molil zanjo

Če bi malo zažarel vate...
ne bodi začudena, ljubljena mojega srca
Ne dopusti, da ti plevel iluzije zapolni vsa polja
Nekega dne bom ugasnil
in tako kot ti ne vem,
kako mi sneg zastre oči
Kot ženska nosim sovraštvo...
Tako kot ti ne vem,
odkod me preseneti kamen ljubezni
Ne vem, kako pridem,
kako odidem
in kako ljubim

Kdo sem?
Ogenj je v mojem čelu,
ne dotikaj se me,
kajti zaljubljenca gorita
Ne vprašaj me,
nevihta krvi in soli
polni usta in oči!
Nič slabega, če kri in sol
polnita usta in oči
O, midva,
o, tuji prikazni
v sanjah zemlje
o, žalostni luni
v orbiti smrti,
že zamujata, odpotujta
skrijta se
ugasnita
vzplamtita
zagorita

Kdo sem?
 Nasmehni se,
 še preden ogenj sklene svoj krog
 Nasmehni se,
 ni še čas objokovanja
 ljubezni
 — Blazna gospa odpleše svoj ples —
 Most blaznosti je bil kratek
 globok
 in muka bo velika
 in globoka

Poslušaj,
 smrt naju sliši izza vrtne ograje
 Molil bom zanjo,
 bila mi je kot domovina

Izbrala, iz arabščine prevedla in spremne opombe
 napisala Margit Podvornik Alhady in Mohsen
 Alhady

Mohamed Al-Fejturi (r. 1928) sodi med najbolj znane sodobne sudanske pesnike. Prevedene pesmi so iz zbirke *Izjave neke priče*, ki je izšla v Kartumu leta 1988.